

РАБОТНИ СПОРОВИ

1. Основните судови не се надлежни за решавање по тужба на тужител кој е државен службеник, а е со основ, поништување на: Оценка за работа на државен службеник донесена од страна на Градоначалник на Општината, Одлука на Комисија за преиспитување на оцената на државните службеници при Општината и Одлука на Комисија на Агенција за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државни службеници бидејќи во конкретниот случај се работи за спор за чие решавање е надлежен Управниот суд на РМ во смисла на чл.34 од Закон за судовите и членовите од 19-42 од Законот за управни спорови.

Образложение

Основниот суд во Берово со решение РО.бр.30/2011 од 06.05.2011 година се огласил за ненадлежен за решавање на спорот по тужбата на тужителот према тужениот за поништување како незаконити на Отценување бр.4-698/1 од 23.03.2010 год. Одлука бр. 04-1003/4 од 05.05.2010 година на Комисијата за преиспитување на отцената на државните службеници при О. Б.и Одлука бр.12-3511/4 од 20.08.2010 година на Комисијата на Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државните службеници, спроведените дејствија во постапката ги укинал, тужбата на тужителот ја отфрлил.

Го задолжил тужителот да му плати на тужениот 17.590,00 ден. парнични трошоци во рок од 8 дена по приемот на решението.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужителот кој во навремен рок поднел жалба поради погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваното решение укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

Тужениот поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на тужителот па предлага жалбата да се одбие а побиваното решение потврди. Бара дополнителни трошоци за одговор на жалба.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и сите списи во предметот, го испита побиваното решение во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да погрешно го применил чл.80 од Законот за државни службеници, чл.82-а, чл.82-б од истиот закон, чл.34 од Законот за судовите, чл.2 ст.4 од Законот за управни спорови како и чл.15 и 16 од Законот за парнична постапка кога одлучил како во изреката на нападнатата одлука.

Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителот

поднел тужба против тужениот со кое бара поништување на одлука за оценување број 04698/1 од 23.03.2010 година сметајќи дека ова оценување е извршено спротивно Законот на државни службеници и Правилникот на начинот и постапката за оценување на државните службеници. Незадоволен од одредената оцена во образецот, тужителот повел постапка за преиспитување на оценката па Комисијата составена во непрописен состав со своја одлука го отфрлила приговорот на тужителот и ја потврдила оценката од Градоначалникот. По жалба на тужителот Комисијата при Агенцијата за државни службеници со своја одлука предметот го вратила на повторно одлучување пред О. Б. која по формирање на нова комисија со одлука од 09.07.2010 година го отфрлила приговорот на тужителот и ја потврдила повторно оценката на градоначалникот против која по жалба на тужителот Комисијата при Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државни службеници со своја одлука од 20.08.2010 година ја отфрлила жалбата и ја потврдила оценката на Градоначалникот со поука дека истиот има право да поднесе тужба до надлежен Основен суд во РМ во рок од 15 дена. Поради напревените пропусти и законитости, тужителот побарал од судот да се поништи оценувањето од 23.03.2010 година со поднесок од 21.12.2010 година истиот го прецизирал тужбеното барање и барал да бидат поништени како незаконити одлуката од 05.05.2010 година на Комисијата за преиспитување на оценката на државните службеници при О. Б. и одлуката од 20.08.2010 година на Комисијата при Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори. Тужениот во писмен одговор на тужба и на усмено одржаната расправа го оспорил тужбеното барање на тужителот и предложил како такво да биде како неосновано и истиот се спротиставил и на преиначувањето на тужбата за поништување на одлуките. По спроведување на постапката и заклучување на главната расправа Основниот суд во Берово донел пресуда Ро.бр. 122/2010 од 28.12.2010 год. со кое го усвоил тужбеното барање на тужителот и одлучил да се поништат како незаконити оцената на државниот службеник од 23.03.2010 година и одлуката од 05.05.2010 година на Комисијата за преиспитување на оценката на Државните службеници при О. Б. и одлуката од 20.08.2010 година на Комисијата на Агенцијата за државни службеници за решавање во втор степен по жалби и приговори на државни службеници наведувајќи дека оценувањето на работата на тужителот како државен службеник извршена на начин спротивно на Законот за државни службеници и Правилникот за оценување на државните службеници. Апелациониот суд во Штип во жалбената постапка на тужениот со решение од 10.03.2011 год. ја укинал пресудата на Основниот суд во Берово РО.бр.122/10 од 28.12.2010 година и предметот го вратил на првостепениот суд на повторно судење. Во повторната постапка првостепениот суд испитувајќи ја тужбата и тужбеното барање а имајќи ги во предвид укажувањето на второстепениот суд утврдил дека поставеното тужбено барање е недопуштено а решавањето во конкретниот спор спаѓа во надлежност на Управниот суд на РМ.

Во конкретниот случај првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на нападнатата

одлука бидејќи се утврди дека тужителот по донесувањето на оценувањето барал заштита на своите права кај работодавецот во сите инстанци дека конечната одлука второстепената одлука на Агенцијата на државни службеници во втор степен по жалби и приговори е донесена на ден 31.08.2010 година кое нешто согласно одредбите од чл.80 од Законот за државни службеници кој го уредува начинот и постапката за оценување на државни службеници претставува управен акт од кое нешто произлегува дека вака поставеното тужбено барање не може да се поништува во постапка пред Основен суд и како такво не спаѓа во судска надлежност бидејќи за ова е надлежен Управниот суд кој постапува по тужба со кое се поведува управен спор во смисла на одредбите од чл.19 до чл.42 од Законот за управни спорови па во смисла на чл.15 и чл.16 од ЗПП првостепениот суд правилно заклучил дека решавањето на заведениот спор на тужителот према О. Б.има својство на Управен орган и како таков правилно одлучил како во изреката на нападнатата одлука.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД – ШТИП, РОЖ бр.1037/11 од 11.07.2011 година.

2. Против правосилна пресуда странките не можат да изјават ревизија, доколку се работи за поништување на решение за распоредување од едно на друго работно место, а не за престанок на работен однос бидејќи согласно чл.372 од ЗПП не е дозволена ревизија па во таков случај изјавената ревизија се отфрла како недозволена, а согласно чл.383 ст.1 од ЗПП.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд во Радовиш, со пресуда П.бр.234/03-I од 10.04.2006 година, тужбеното барање на тужителот Т. П. од Радовиш, го усвоил.

Ги поништил како незаконито решението бр.355/122 од 23.04.2003 година донесено од Министерството за одбрана Скопје и одлуката бр.04-1241/04 од 29.05.2003 година донесено од К.на А. за д. С. за решавање во второстепен по приговори на државни службеници од државни органи и го задолжил тужениот да го распореди тужителот на работното место раководител на одделение за одбрана Радовиш и му ги плати трошоците по спорот во износ од 10.800,00 денари сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Апелациониот суд во Штип со пресуда Гж.бр.1371/06 од 13.6.2006 год. жалбата од тужениот ја одбил како неоснована.

Тужениот поднел ревизија до Врховниот суд на Република Македонија.

Врховниот суд на Р. Македонија поднесената ревизија ја отфрлил како недозволена поради следното:

Согласно чл.372 ст.2 од Законот за парничната постапка, странките можат да изјават ревизија против второстепената пресуда, ако

вредноста на предметот на спорот на побиваниот дел на пресудата надминува 500.00,00 денари.

Став 3 т.3 од истиот член, предвидува дека, по исклучок од ст.2 на овој член без оглед на вредноста на спорот, ревизијата секогаш е дозволена: во спорови од работните односи по повод престанок на работен однос.

Согласно чл.383 ст.1 од истиот закон, ненавремената, нецелосната, необразложената или недозволената ревизија, ќе ја отфрли судијата известител на ревизискиот суд со решение, ако тоа не го сторил во границите на своите овластувања првостепениот суд.

Со оглед на тоа дека во конкретниот случај се работи за поништување на решение за распоредување од едно на друго работно место, а не за престанок на работен однос во кој случај ревизијата секогаш би била дозволена, следуваше согласно чл.383 ст.1, а в.в. со чл.372 ст.3, т.3 од Законот за паричната постапка, ревизијата да се отфрли како недозволена.

Апелационен суд Штип, ГЖ бр.1371/2006 од 13.06.2006 година и Рев.бр.1098/2006 од 16.01.2008 година на Врховен суд на Р.Македонија

3. Вработен кој при работењето кај работодавачот ќе му причини штета на истиот во вид на кусок кој е констатиран по извршен вонреден контролен попис на трговските стоки во продавница, а за кое нешто бил составен записник и потпишан од вработениот, должен е да му ја надомести вака причинетата штета на работодавачот, а согласно чл.156 од ЗРО.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд во Штип со пресудата РО бр. 103/10 од 26.05.2011 година тужбеното барање на тужителот према тужениот го усвоил.

Го задолжил тужениот на тужителот да му ја надомести штетата во вкупен износ од 201.369,00 ден. со ЗЗК сметано од 31.05.2009 година до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 год. до конечната исплата, казнена камата во висина на рефентната стапка на НБ на РМ, што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието, што му претходело на тековното полугодие зголемена со 8 процентни поени, како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 40.954,00 ден. во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Барањето на тужителот за надомест на трошоци во постапката за уште 4.680,00 ден. го одбил.

Од вака донесената одлука во ст.1 и 2 од изреката останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а пресудата во побиваниот дел се укине и предметот во тој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените

наводи на тужениот, па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара и дополнителни трошоци за одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука и одлучувајќи како во ст. 1 и 2 од изреката да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука во овој дел е јасна и разбирлива, не противречи сама на себе си, ниту на причините дадени за одлуката, а во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се и жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужениот бил вработен кај тужителот и работел во продавницата бр. 51 М. П. Ш. како одговорен продавач - раководител на маркетот во периодот од 01.01.2009 г. па до 10.05. истата година, а за кој период бил и материјално и финансиски задолжуван и одобруван со промените на цените на трговските стоки, со внес на трговските стоки врз основа на книговодствени документи - приемни листи и врз основа на извештаи за менување на цени. Евиденцијата на секоја промена на цените на стоките кај тужителот се водела електронски - компјутерски. На ден 10.05.2009 г. работодавачот - тужителот донел решение за формирање на пописна комисија за вршење на вонреден контролен попис на трговска стока во продавницата бр. 51 М. П. во Ш., и тоа во состав П. Н. како претседател на комисијата, и Т. Б. и С. Д.-членови. При извршениот попис на ден 10.05.2009 г. а согласно посебно изготвената пописна листа бр. 1059 тужениот финансиски бил одобрен со кало, растур, кршење и расипување на стоки во вкупен износ од 6.218,50 ден., а исто така бил финансиски одобрен за ризик и кражби со 0,2 % од обемот на на излезениот промет, кое одобрување изнесувало 17.670,00 ден. Согласно извршениот увид во финансиската евиденција кај тужителот која се однесувала на маркетот бр. 51 вештото лице утврдило дека во спорниот временски период продавницата бр. 51 и нејзиниот раководител - тужениот, книговодствено и финансиски биле одобрени со севкупен износ од 8.897.160,50 ден. во кој износ влегувал и уплатениот дневен пазар во готовина и чековни картички, и дневниот пазар на денот на спроведувањето на пописот. Во периодот од 01.01.2009 г. па до 10.05. истата година маркетот бр. 51 и тужениот како раководител врз основа на извештаи за менување на цени бил задолжен со износ од 44.747,00 ден. и одобрен со износ од 33.484,00 ден. По извршеното финансиско усогласување на контото 663 - стоки во

продавницата бр. 51 со книговодствената евиденција со која располагал тужениот, на ден 29.06.2009 г. бил составен записникот заведен под бр. 0204-355 од 22.10. истата година, а со кој записник бил констатиран кусок на трговска стока во вредност од 201.369,00 ден. и со истиот се согласил и тужениот како раководител на продавницата, кој и го потпишал записникот, но утврдениот кусок како штета на тужителот му ја нема надоместено, а кој кусок произлегувал од пресметката дадена во записникот.

На вака целосно и правилно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога ја донел побиваната одлука во потврдениот дел.

Согласно чл. 156 од ЗРО „Работникот кој на работа или во врска со работата намерно или од тешка небрежност му предизвика штета на работодавачот е должен да ја надомести,„.

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно одлучил усвојувајќи го предметното тужбено барање за износ од 201.369,00 ден., бидејќи од изведените докази а посебно од извршеното вештачење утврдил дека тужениот во спорниот временски период како вработен кај тужителот како раководител на продавницата бр. 51 М. П. во Ш., му причинил штета при работењето во вид на направен кусок во погоре наведениот износ, констатиран со извршениот вонреден контролен попис на трговските стоки во продавницата, а за кое нешто бил составен и записник, потпишан и од тужениот, поради што и согласно погоре цитираната законска одреба од ЗРО тужениот е должен на тужителот да му ја надомести вака причинитетата штета на тужителот.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителот дека од ставките прикажани во извршеното вештачење по спорот неспорно произлегува дека тужениот има остварено вишок а не кусок во работењето кај тужителот како што утврдил првостепениот суд и донел неправилна и незаконита одлука, но не ги прифати ваквите жалбени наводи, бидејќи првостепениот суд како решителен факт за донесување на нападнатата пресуда го земал не само извршеното вештачење по спорот, туку и неспорниот факт дека на записникот за извршеното срамнување од 22.10.2009 г. кој тужениот и своерачно го прифатил и потпишал, истиот немал никакви забелешки ниту приговори се до денот на поднесувањето на тужбата по конкретниот предмет. И по овој записник и по извршеното вештачење била утврдена идентичната сума од 201.369,00 ден. која одговара на тужбеното барање, поради што и секаква друга сума и математичка операција наведена во жалбата е неточна, произволна и паушална и не одговара на утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а ова и од причини што доколку тужениот имал било каква нејаснотија или дилема по предметот, тој можел да присуствува на дополнително закажаното вештачење и евентуално да донесе сопствена документација заради споредба со книжената документација во аналитичката евиденција кај тужителот, но ваквото право и можност тој не ги искористил.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП, РОЖ бр.1087/11 од 01.09.2011 година

4. Полицискиот службеник кој врши полициски работи согласно Законот за полиција има право на разлика за исхрана од исплатениот износ до утврдениот износ во Колективниот договор на МВР и разлика на додаток за вршење на полициски работи од исплатениот износ до утврдениот износ во Законот за полиција, бидејќи овие права се утврдени за ова категорија на вработени во Колективен договор на МВР и Закон за полиција, а не се исплаќани во висини утврдени во Колективниот договор на МВР и Закон за полиција.

Образложение

Основниот суд во Штип со пресуда Ро.бр.798/11 од 17.11.2011 година тужбеното барање на тужителот, го усвоил.

Го задолжил тужениот на тужителот да му исплати и тоа: разлика на име надомест за исхрана за периодот од 14.05.2008 година до 17.02.2009 година во вкупен износ од 14.190,00 денари и разлика на име додаток за вршење на полициски работи за период од 01.04.2008 година до 31.08.2008 година, во вкупен износ од 8.929,00 ден., со законска затезна камата по стапка согласно ЗВСЗК за секој поединечен месечен износ сметано од 15-ти во месецот за претходниот месец до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, за секое полугодие важела на последниот ден на полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена со 8% поени до исплатата, по години и месеци конкретно наведени во ст.2 од изреката на пресудата, како и да му ги надомести трошоците по постапката во износ од 10.530,20 денари, се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука, да сторил суштествена повреда од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на пресудата. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Бидејќи во конкретниот случај согласно чл.430 од ЗПП, се работи за спор од мала вредност, а согласно чл.438 од ЗПП одлуките

донесени во споровите од мала вредност може да се напаѓаат само поради суштествени повреди од чл.343 ст.2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, па затоа наводите во жалбата кои што се однесуваат на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба не беа предмет на оцена од страна на овој суд при одлучувањето по жалбата на жалителот.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд погрешно го има применето материјалното право, ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужителот е во работен однос кај тужениот. Со решение бр.16.10-61231/1 од 22.09.2008 година, тужителот е распореден на работно место помошник командирво ПО И. ПС од општа надлежност К. СВР О. при МВР на РМ сметано од 01.09.2008 година. Во ова решение е утврдено дека работното место на кое се распоредува тужителот има статус на полициски службеник кој врши полициски работи согласно Законот за полиција. Првостепениот суд утврдил дека за спорниот период да тужениот на тужителот не му исплатил разлика на трошоци за исхрана и разлика на име додаток на плата за извршување на полициски работи кои биле во вкупен износ, а по месеци наведени во изреката на пресудата чија висина првостепениот суд ја утврдил со помош на пресметка доставена од тужениот.

На вака утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

Така, првостепениот суд правилно ги применил чл.5 и чл. 21 ст. 1 од Општиот колективен договор за Јавниот сектор на РМ (Сл.Весник на РМ бр.10/08 од 21.1.2008 г.) како и чл.87 од Колективниот договор на тужениот кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжил тужениот на тужителот на име разлика во надомест на исхрана на тужителот да им плати вкупен износ и поединечни месечни износи наведени во изреката на првостепената одлука, бидејќи од изведените докази правилно утврдил дека тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил надомест на исхрана во износ од 2.300,00 денари месечно, а не надомест за исхрана од 25% од просечната месечна плата во стопанството на РМ за претходните три месеци, па правилно, а согласно пресметката доставена од тужениот го задолжил тужениот да на тужителот да им го исплати овој надоместок бидејќи согласно погоре наведените законски одредби и одредбите од Колективниот договор му припаѓа.

Првостепениот суд правилно го применил чл.2, чл.94 и чл. 101 од Законот за полиција и чл. 12 ст.2 и 4 од ЗРО кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжил тужениот да на тужителот на име разлика во додаток на плата за извршување на полициски работи за утужениот период му го исплати износот наведен во изреката на побиваната пресуда бидејќи од изведените докази правилно утврдил дека тужителот за утужениот период извршувале полициски работи и дека согласно чл. 101 од Законот за полиција кој бил во примена од 11.11.2007 год. му следува додаток на плата за вршење на полициски работи за 30%, а тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил плата со додаток од 20%, па правилно и согласно пресметката доставена од тужениот. го задолжил тужениот овој додаток да му го

исплати на тужителот согласно погоре наведените законски одредби.

Првостепениот суд правилно го применил и чл.148 од ЗПП кога го задолжил тужениот да на тужителот на име трошоци на постапката да му плати сума во износ од 10.530,20 ден. бидејќи од увидот во списите на предметот се гледа дека тужителот постигнал успех во парницата, барал трошоци на постапката за што приложил и трошковник а досудениот износ е определен согласно постигнатиот успех на тужителот во парницата, АТ која е во сила и Законот за судски такси.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му следува надомест за исхрана до досудениот износ, но не го прифати овој жалбен навод бидејќи утврди дека овој износ му припаѓа согласно Колективниот договор на тужениот.

Овој суд исто така го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му бил исплатен додаток на плата од 30% поради што не била донесена нова систематизација и не биле изготвени нови решенија на вработените, но не го прифати овој жалбен навод од причина што утврди дека со неизготвување на решенијата и не донесување на подзаконски акти тужениот не може да им го намали или ограничи правото на тужителот кое веќе е со Закон е утврдено.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД - ШТИП, РОЖ бр.1527/11 од 19.12.2011 година.

5. Работникот не може да бара надомест на штета од работодавачот -исплата на паричен надомест за помалку исплатена плата што всушност преставува разлика на платата од работното место на која работел работникот до работното место на кое бил распореден поради постоење на намалена работна способност бидејќи не барал од Фондот донесување на решение за определување на паричен надомест поради помала плата ниту пак Фондот за пензиско и инвалидско осигурување имал донесено решение за право на паричен надомест поради помала плата на работникот, па според тоа на истиот не му следува штета -паричен надомест за помалку исплатена плата, во смисла на чл.141 од ЗОО, чл.136 ст.1 и 2 од и чл.54 од Законот за пензиско и инвалидско осигурување.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд во Делчево со пресуда РО.бр.243/2009 од 20.04.2011 година тужбеното барање на тужителката со кое бара да тужениот биде задолжен да и плати на име надомест на штета износот од 19.529,00 денари со 33К сметано од поднесувањето на тужбата 16.10.2009 година до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година до конечната исплата законска казнена камата, како и барањето за надомест на трошковите по постапката во износ од 40.380,00 ден. го одбил како неосновано.

Ја задолжил тужителката да плати трошкови по постапката на тужениот во износ од 8.460,00 ден. се во рок од 15 дена по

правосилноста на пресудата.

Од ваквата одлука останале незадоволна тужителката која во навремен рок поднела жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужителката па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Бидејќи во конкретниот случај согласно чл.430 од ЗПП, се работи за спор од мала вредност, а согласно чл.438 од ЗПП одлуките донесени во спорите од мала вредност може да се напаѓаат само поради суштествени повреди од чл.343 ст.2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, па затоа наводите во жалбата кои што се однесуваат на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба не беа предмет на оцена од страна на овој суд при одлучувањето по жалбата на жалителот.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за погрешна примена на материјалното право.

Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителката била вработена кај тужениот на работно место ткајачка во погон ткајачница се до 18.03.1999 година и со решение донесено од Фондот на пензиско и инвалидско осигурување од 29.03.1999 година и утврдено е дека кај неа постои намалена односно преостаната работна способност сметано од 18.03.1999 година како последица на болест. На истата и било признаено право на распоредување на друга работа што не било поврзано со физички напон и изложување на хемиско испарување со полно работно време сметано од 18.03.1999 година. Распоредувањето било оставено да го изврши работодавачот а правото на паричен надомест поради помала плата решението требало да донесе Фондот за ПИО, а истото да го исплати работодавачот. Тужителката по добивањето на решението била распоредена на друго работно место кое одговарало на нејзината намалена работна способност од април 2009 година на работно место пакувач. Со решение од 10.03.2008 година било утврдено дека кај истата и понатаму постои намалена односно преостаната

работна способност која била констатирана со решението од 1999 година. Утврдил дека тужителката не поднела барање до Фондот за ПИО за да истиот фонд во постапка донесе посебно решение за право на паричен надомест поради помала плата со цел да по тоа решение на Фондот за ПИОМ го исплати и спроведе работодавачот како надомест поради помала плата. Утврдил дека работодавачот на тужителката за бараниот период од 01.10.2006 година до 16.10.2009 година поради недоставено решение од Фондот за ПИОМ на тужителката не и исплатувал паричен надомест за помалку исплатена плата што преставува всушност разлика во помалку исплатената плата меѓу поранешното работно место ткајач на разбој на која работела тужителката и работното место со преостанатата работна способност на која била распоредена т.е. чистач на пешкири. Тужителката за прв пат поднела барање до Фондот за ПИОМ на ден 20.10.2010 година преку полномошник адвокат Д. С. со кое барање барала известување зошто не и било донесено решение за определување на паричен надомест поради помала плата. Утврдил дека на страна на тужениот не постои вина за исплата на надомест на штета односно надомест поради помала плата во износ од 19.529,00 ден. бидејќи тужителката не барала од Фондот донесување на вакво решение ниту пак Фондот за ПИОМ ПЕ Д. има донесено решение за право на паричен надомест поради помала плата на тужителката.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога одлучил како во изреката на нападнатата одлука.

Првостепениот суд правилно го применил чл.141 од ЗОО, чл.136 ст. 1 и 2 и чл.54 од Законот за пензиско и инвалидско осигурување кога тужбеното барање на тужителката го одбил како неосновано бидејќи од изведените докази се утврди дека во конкретниот случај не пости причинско-последична врска за исплата на надомест на штета од страна на тужениот од причина што тужителката не поднела посебно барање до Фондот за ПИО за донесување на решение за паричен надомест поради помала плата по кое Фондот би постапил и би донел вакво решение, а по кое подоцна бил должен да постапи и тужениот како непосреден работодавач на тужителката од кои причини првостепениот суд правилно одлучил кога го одбил тужбеното барање на тужителката како неосновано.

Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителката која што наведува дека тужениот е во обврска на тужителката како нејзин непосреден работодавач да и го исплати бараниот надомест на име штета но не го прифати овој жалбен навод бидејќи се утврди дека до тужениот како непосреден работодавач на тужителката не било доставено решение од страна на Фондот со кој би се утврдил надомест поради помалку исплатена плата и дека тужениот во овој случај не е во обврска на тужителката да и го исплати бараниот надомест на име штета. Доколку до тужениот било доставено вакво решение од страна на надлежниот Фонд за ПИО, а истиот не постапил по истото во овој случај тужителката има основ за поднесување тужба спрема тужениот за исплата на бараниот надомест на име штета.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД - ШТИП, РОЖ бр.1094/11 од 02.09.2011 година.

6. Работниот однос на работникот кој работи по договор за вработување на определено време со прекини и притоа остварил пензиски стаж повеќе од 5 години, се трансформира во работен однос на неопределено време, доколку работникот продолжил со работа и остварувал работа кај ист работодавач. Притоа не е потребна никаква согласност од соодветното Министерство за трансформација на тој работен однос.

Образложение

Основниот суд во Радовиш со пресудата Ро бр. 103/11 од 19.08.2011 г. тужбеното барање на тужителот го усвоил.

Утврдил дека работниот однос на тужителот заснован со договор за вработување на определено работно време кај тужениот се трансформира во работен однос на неопределено работно време со полно работно време на работно место наставник по физика, електротехника со електроника и информатика.

Го задолжил тужениот да го признае ова право на тужителот и со истиот да склучи договор за вработување на неопределено време со полно работно време на работно место наставник по физика, електротехника и информатика, сето тоа во рок од 8 дена по правосилноста на пресудата.

Одлучил секоја странка да ги сноси своите трошоци.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужениот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужителот кај тужениот во повеќе наврати засновал работен однос на определено време а по основ на договорите за работа поконкретно наведени под број, датум и временски периоди, како во образложението на побиваната пресуда, во кои договори биле наведени и работните места за кои тужителот го засновал работниот однос. Тужителот работел кај тужениот сметано од 01.04.2004 г. па до 31.08.2006 г. на работното место професор по физика, од 11.09.2006 г. па до 22.10. истата година остварувал работен однос при ОУ „О. Н., с. И., а од 26.10.2006 г. па до ден денес тој работи кај тужениот без прекин на работното место наставник по физика, електротехника со електроника и информатика, и истиот има вкупен пензиски стаж од 5 години и 19 дена сметано до 09.06.2011 г. Тужениот во почетокот на 2011 г. а по барање на податоци од страна на Е.Л.С. Општина Р. превзел активности за трансформација на работниот однос на неколку вработени кои имале склучено договор за вработување на определено време, меѓу кои вработени е и денес тужителот со цел трансформација на работниот однос од определено на неопределено работно време, така што во целокупната документација со табеларен преглед за давање на согласност за вработување во основните и средните училишта на РМ на неопределено време за учебната 2010/2011 во табелата под реден бр. 12 е наведен и денес тужителот. Ваквите податоци биле препратени до Министерството за на Р.М. со цел трансформација на работниот однос од определно на неопределно работно време, но до ден денес од страна на Министерството не е добиено никаков одговор по поднесеното барање од страна на тужениоти Е.Л.С. Општина Р. Тужителот заради остварување на своите права од работен однос до тужениот поднел барање од 02.06.2011 г. со кое барал работниот однос да се трансформира од определно во неопределно време врз основа на чл. 46 ст. 3 од ЗРО, бидејќи ги исполнувал условите предвидени со овој член, но од страна на тужениот не добил одговор на ова барање.

На вака целосно и правилно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

Согласно чл. 46 ст. 1 од ЗРО „Договор за вработување може да се склучи на определено време за вршење на исти работи, со прекин или без прекин до 5 години“.

Согласно ст. 3 од истиот член „Работниот однос заснован со договор за вработување на определено време освен договор за вработување за вршење на сезонски работи се трансформира во работен однос на неопределено време, ако работникот продолжил да работи по истекот на рокот од ст. 1 на овој член под услови и на начин утврдени со Закон,“.

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно прифатил дека во конкретниот случај се исполнети законски предвидените услови со погоре цитираната законска одредба од ЗРО за трансформација на работниот однос на тужителот кај тужениот од определено во неопределено работно време и правилно одлучил усвојувајќи го

предметното тужбено барање, бидејќи од изведените докази утврдил дека тужителот сметано од 01.04.2004 г. па до денес кај тужениот остварувал работен однос на определено време со прекин на работното место наставник по физика, електроника и информатика и дека за временскиот период од 01.04.2004 г. па до 09.06.2011 г. тужителот кај тужениот остварил пензиски стаж од 5 г. и 19 дена, а посебно имајќи го во предвид при одлучувањето фактот дека по протекот на временскиот рок од 5 г. предвиден со погоре цитираната законска одредба за трансформација на работен однос продолжил да работи и да остварува работа кај истиот работодавач се до ден денес. Ова и од причини што од страна на тужениот како работодавец биле превземени сите потребни активности и подготвување на податоците за остварување на правото на трансформација на работниот однос од определно во неопределно работно време за повеќе вработени кои се стекнале со таквото законско право, меѓу кои и тужителот, но дека од страна на надлежното Министерство сеуште не е постапено по барањето на Е.Л.С. Општина Р. и на тужениот за добивање на согласност за трансформација на работниот однос од определено во неопределено работно време на повеќе вработени при тужениот, меѓу кои и тужителот.

Овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителот дека во учебната 2011/2012 г. тужениот има проблем со намален број на часови по предметот физика, но не ги прифати ваквите жалбени наводи, од причини што истите се надвор од поставеното тужбено барање, бидејќи предмет на конкретното тужбено барање е трансформација на досегашниот заснован работен однос на тужителот кај тужениот, а не распределбата на часовите кај тужениот во учебната 2011/2012 г. поради што и истата не може да биде ценета од страна на овој суд, а освен тоа тужителот во периодот на поднесување на тужбата и се до донесување на пресудата имал полн фонд на часови.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП,-РОЖ 1135/11 од 12.09.2011 година.

7. Примениот кандидат на работа потребно е да ги исполнува условите предвидени со огласот и Правилникот за систематизација на работните места, во спротивно Одлуката со која е примен кандидатот е незаконита и како таква судот треба да ја поништи.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд во Штип со пресуда РО.бр.886/10 од 17.06.2011 година тужбеното барање на тужителката против тужениот го усвоил.

Ги поништил одлуката за директорот на тужениот бр. 07-8626/1 од 17.11.2010 година во делот за избор на кандидатот К. И. на работно место асистент за поврат, пребивање и пренаочосување на данок по точка 5 од распишаниот оглас бр. 05/10 од 12.10.2010 година и решението на директорот бр.04-8627/5 од 01.12.2010 година со кое е одбиен приговорот на тужителката како незаконити.

Го задолжил тужениот да изврши повторен избор по точка 5 од распишаниот оглас бр. 05/10 од 12.10.2010 година од редот на

пријавените кандидати по точка 5 за избор на работно место асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок, како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 27.620,00 ден. во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителката поднела одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужениот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара дополнителни трошоци за одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на одлуката. Во побиваната одлука се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето па како таква побиваната одлука со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за нецелосно и погрешно утврдена фактичка состојба, бидејќи од изведените и правилно ценети докази првостепениот суд ја има целосно и правилно утврдено фактичката состојба во конкретниот граѓанско-правен однос.

Така, првостепениот суд утврдил дека тужениот рапишал јавен оглас број 05/2010 кој бил објавен во дневните весници Дневник и Лајм, на ден 12.10.2010 година за избор на пет извршители на работно место со звање асистент за поврат, пребивање и пренесување на данок во УЈП, регионална дирекција во Ш. Со огласот покрај општите услови, како посебен услов било предвидено кандидатите да се со завршен VII -1 степен, Правен или Економски факултет и една година работно искуство во струката. Вака предвидениот посебен услов од огласот бил во согласност со актот за систематизација на тужениот од 17.12.2008 година каде за работното место асистент за поврат, пребивање и преносочување на данок е предвидено VII -1 степен Правен или Економски факултет и една година работно искуство во струката. На огласот како заинтересиран кандидат се јавила тужителката која ги исполнила посебните услови од огласот, истата е дипломиран правник со завршен правен факултет- VII -1 степен и над 5 години работно искуство во струката. Како заинтересиран кандидат на огласот се пријавила и кандидатката К. И. која не ги исполнувала посебните услови во огласот бидејќи се стекнала со назив дипломиран правник со 180 кредити, го

нема предвидениот VII -1 степен на Правен факултет кој се бара со огласот. Од страна на директорот на УЈП донесена е одлука за избор на кандидатот К. И. Тужителката не била меѓу избраните кандидати, поднела приговор кој со решение број 04-8627/5 од 01.12.2010 година бил одбиен како неоснован.

На вака целосно и правилно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.19 ст.1 од ЗРО е предвидено: „Работникот кој склучува договор за вработување, мора да ги исполнува условите за вршење на работа определени со Закон, акт на работодавецот односно условите барани од страна на работодавецот.“

Во ст.2 од истиот член е предвидено: „Работодавачот е должен со актот да ги определи посебните услови за вршење на работата на секое поединечно работно место. Ова обврска не се однесува за помалите работодавачи.“

Согласно чл.23 ст.1 од ЗРО е предвидено: „Кога работодавачот вработува работници по пат на јавен оглас, е должен во јавниот оглас да ги наведе условите што се бараат за вршење на работата, рокот за пријавување кој не смее да биде пократок од 5 работни дена и рокот во кој работодавачот по истекот на рокот за пријавување ќе изврши избор доколку со друг закон поинаку не е определено.“

Согласно Актот за систематизација на тужениот- правилник за систематизација на работни места во Министерство за финансии-УЈП, број 02-41477/5 од 05.12.2008 година, тужениот за работното место асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок под реден број 0474 како посебни услови предвидел VII -1 степен Правен факултет или Економски факултет и 1 година работно искуство во структурата.

Во конкретниот случај од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд утврдил дека тужениот на 12.10.2010 година во весникот Дневник и Лајм објавил оглас за прием на пет извршители на работно место со звање асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок во УЈП, регионална дирекција во Ш. На огласот се пријавила тужителката која има завршено Правен факултет VII -1 степен и над 5 години работно искуство во структурата и избраниот кандидат К. И. која е дипломиран правник со 180 кредити и го нема предвидениот VII -1 степен Правен факултет што се бара со огласот и актот за систематизација на тужениот. За работното место со звање асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок во УЈП Регионална дирекција во Ш, согласно огласот и актот за систематизација на тужениот било потребно кандидатите да имаат завршено VII -1 степен правен факултет и една година работно искуство во структурата. Избраниот кандидат не ги исполнува условите предвидени во огласот и актот за систематизација на тужениот- Правилник за систематизација на работни места во Министерство за финансии-УЈП, за работно место асистент за поврат, пребивање и пренасочување на данок во УЈП Регионална дирекција во Ш.

При вака утврдени факти од страна на првостепениот суд и при тоа имајќи ги во предвид претходно цитираните законски одредби и актот за систематизација на тужениот, овој суд смета дека првостепениот суд

правилно постапил кога одлучил како во изреката на побиваната пресуда од причина што избраниот кандидат К. не ги исполнува условите предвидени од огласот и актот за систематизација на тужениот-Правилник за систематизација на работни места во Министерство за финансии-УЈП, се стекнала само со звање дипломиран правник со 180 кредити, го нема предвидениот VII -1 степен Правен факултет што се бара со огласот и актот за систематизација на тужениот.

Овој суд посебно ги ценеше жалбените наводи на жалителот кој што наведува дека избраниот кандидат ги исполнува условите предвидени во огласот но не го прифати овој жалбен навод од причина што од увидот во списите на предметот се гледа дека на огласот се бара VII -1 степен Правен факултет и една година работно искуство во струката, а избраниот кандидат нема завршено VII -1 степен Правен факултет предвидено во огласот и актот за систематизација на тужениот, што ја прави одлуката за избор незаконита.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД - ШТИП, 12.08.2011 год. РОЖ 1074/11 од 17.06.2011 година.

8. Доколку работникот како тужител пред да бара судска заштита се нема обратено со писмено барање до тужениот со цел работниот спор да се реши спогодбено односно во конкретниот случај да бара трансформација на работниот однос од определено на неопределено време, поднесената тужба во таков случај судот ќе ја отфрли како недозволена.

О б р а з л о ж е н и е

Основниот суд Кочани со пресудата Ро бр. 70/11 од 15.06.2011 г. тужбеното барање на тужителот, го усвоил.

Утврдил спрема тужениот дека работниот однос на тужителот со договорите за работа на определено време од кои последниот е заведен под бр.0402-103/1 од 01.04.2011 год. се трансформира во работен однос на неопределено време сметано од 01.04.2011 год. согласно чл.46 ст.1 од Законот за работни односи (пречистен текст), па го задолжил тужениот да склучи со тужителот нов договор за вработување на неопределено време сметано од наведениот датум во рок од 8 дена, по приемот на пресудата.

Го задолжил тужениот да ги надомести трошоците во постапката на тужителот во износ од 13.840,00 ден. во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ја разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354

од ЗПП, па најде:

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод на жалителот - тужениот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл. 343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, а првостепениот суд со сигурност не ги утврдил и решителните факти кои се од битно влијание при одлучувањето по спорот, поради што и донел неправилна и незаконита одлука по истиот.

Решителни факти кои првостепениот суд со сигурност не ги утврдил се : дали пред да бара судска заштита со предметната тужба тужителот се има обратено со писмено барање со тужениот со цел овој работен спор да се реши спогодбено и да се трансформира работниот однос од определено на неопределено време, и дали истиот има поднесено Приговор до органот на управување односно Училишниот одбор.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани погоре наведената суштествена повреда, на начин што ќе постапи по укажувањата на овој суд, при што при одлучувањето по спорот посебно да има во предвид дека тужителот ја има поднесено предметната тужба без претходно да побара заштита на своите права кај тужениот и дека истиот нема поднесено приговор до Училишниот одбор на тужениот а согласно чл. 181 од ЗРО тој бил обврзан да го стори тоа пред да остварува судска заштита на своите права.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД – ШТИП, 05.10.2011 год. РОЖ 1224/11 од 05.10.2011 година.

9. На тужителот не му следуваат трошоци за состав на поднесок за прецизирање на тужбеното барање, бидејќи на тужителот му се признаени трошоци за состав на тужба, па од тие причини тоа што истиот дополнително поднел ваков поднесок е по негова вина и не е во согласност со Адвокатската тарифа и чл.149 од ЗПП .

Образложение

Основен суд Струмица со пресуда Ро.102/11 од 02.09.2011 година, тужбеното барање на тужителот против тужениот го усвоил.

Го задолжил тужениот на тужителот да му исплати: разлика на име надомест за исхрана и разлика на име додаток на плата за извршување на полициски работи за периоди и износи детално наведени во изреката на првостепената пресуда со законска затезна камата за секое месечно побарување поодделно сметано од 15-ти во месецот а за претходниот до 31.01.2010 година , а од 01.02.2010 година казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното

полугодие зголемена со 8% поени до конечната исплатата, како и да му ги надомести процесните трошоци во вкупен износ од 28.018,00 денари, се во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата преиначи или укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја нападнатата одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на истата е јасна и разбирлива. Во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти поради што истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Овој суд не се впушти во оценка на жалбениот навод на жалителот кој се однесува на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи во конкретниот случај се работи за спор од мала вредност, а пресудата со која се завршува спорот од мала вредност може да се побива само поради суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст. 2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, а кое нешто е во согласност со чл.438 од ЗПП.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд погрешно го има применето материјалното право. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителот е во работен однос кај тужениот како полициски службеник. Првостепениот суд утврдил дека за утужениот период да тужениот на тужителот не му ја исплатил разликата на трошоците за исхрана во вкупен износ и по месеци наведени во изреката на првостепената пресуда, чија висина првостепениот суд ја утврдил со помош на вешто лице. Исто така првостепенот суд утврдил дека за утужениот период да тужениот на тужителот не му ја исплатил и разликата на име додаток на плата за извршување на полициски работи кој бил во вкупен износ, и по месеци исто така наведени во изреката на првостепената пресуда чија висина првостепениот суд исто така ја утврдил со помош на вешто лице. Првостепениот суд правилно го применил чл.5 и чл. 21 ст. 1 од Општиот колективен договор за Јавниот сектор на РМ (Сл.Весник на РМ бр.10/08 од 21.1.2008 г.) како и чл.87 од Колективниот договор на тужениот кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжи тужениот на тужителот на име разлика во надомест на исхрана на тужителот да му плати вкупен износ и поединечни износи наведени како во ст. 2 од изреката на нападнатата одлука, бидејќи од изведените докази правилно

утврдил дека тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил надомест на исхрана во износ од 2.300,00 денари месечно, а не надомест за исхрана од 25% од просечната месечна плата во стопанството на РМ за претходните три месеци, па правилно а согласно наодот и мислењето на вештото лице го задолжи тужениот да на тужителот му го исплати овој надоместок бидејки согласно погоре наведените законски одредби и одредбите од Колективниот договор му припаѓа.

Првостепениот суд правилно го применил чл.2 ст. 1 чл.94 и чл.101 од Законот за полиција и чл.12 ст. 2 од ЗРО кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и го задолжил тужениот да на тужителот на име разлика во додаток на плата за извршување на полициски работи за утужениот период му исплати износот наведен во изреката на нападнатата пресуда бидејки од изведените докази правилно утврдил дека тужителот за утужениот период извршувал полициски работи и дека согласно чл.101 од Законот за полиција кој бил во примена од 11.11.2007 година му следува додаток на плата за вршење на полициски работи за 30% , а тужениот на тужителот за утужениот период му исплатил плата со додаток од 20%, па правилно и согласно наодот и мислењето на вештото лице го задолжил тужениот овој додаток да му го исплати на тужителот согласно погоре наведените законски одредби. Овој суд го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му следува надомест за исхрана до досудениот износ, но не го прифати овој жалбен навод бидејки утврди дека овој износ му припаѓа согласно Колективниот договор на тужениот.

Исто така го ценеше жалбениот навод на жалителот кој наведува дека на тужителот не му бил исплатен додаток на плата од 30% поради што небила донесена нова систематизација и не биле изготвени нови решенија на вработените но не го прифати овој жалбен навод од причини што утврди дека со неизготвување на решенијата и не донесување на подзаконски акт тужениот не може да му го намали или ограничи правото на тужителот кое веќе е со закон утврдено.

Согласно чл.160 од ЗПП го задолжи тужениот да плати на тужителот на име дополнителни трошоци за одговор на жалба износ од 5.200,00 ден, кои 3.900,00 ден. за состав на одговор на жалба и 600,00 ден. за судска такса за одговорот на жалба и за ДДВ 700,00 ден.

Од погоре наведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Делумно е основан жалбениот навод на жалителот по однос на процесните трошоци. Од увидот во списите на првостепениот предмет овој суд утврди дека првостепениот суд на тужителите им досудил и трошоци во износ од 3.188,00 денари кој се однесуваат 3.068,00 денари за состав на поднесок за прецизирање на тужбено барање и 120,00 денари на име две коморски маркички.

По наоѓање на овој суд вака досудените трошоци за за состав на поднесок за прецизирање на тужбено барање и коморна маркичка не е во согласност со Адвокатската тарифа а согласно чл. 149 од ЗПП, па од тие причини а согласно чл. 370 од ЗПП, ја преиначи побиваната одлука

во делот за процесните трошоци така што го задолжи тужениот да на тужителот му ги плати трошоци во постапката во вкупен износ од 24.830,00 денари наместо бараните 28.018,00 денари, што значи да за разликата од 3.188,00 денари го одби барањето на тужителот, бидејќи трошоците кои се однесуваат за состав на поднесок за прецизирање на тужбено барање и на име коморски маркички не спаѓа во групата на потребни трошоци, бидејќи на тужителот му се признаени трошоци за состав на тужба па од тие причини тоа што дополнително тужителот поднесувал поднесок за прецизирање на тужбеното барање е по негова вина а што се однесува за коморната маркичка тоа е однос помеѓу полномошникот на тужителот и адвокатската комора а не однос помеѓу адвокатот и странката .

АПЕЛАЦИОНЕН СУД – ШТИП, - РОЖ 1397/11 од 17.11.2011 година.

10. На работникот вработен во Здравствената дејност барањето за трошоци за превоз после 01.01.2009 год. е неосновано од причини што не постои законски основ за исплата на бараниот надоместок. Со измените на чл.113 ст.4 од ЗРО како и со донесениот закон за плати е применет концептот на бруто плата во кој се влезени и трошоците за превоз што значи дека повеќе превозните трошоци не претставуваат како посебен трошок. Тоа исто така е и во согласност со Колективниот договор за здравствена дејност (службен весник 17/09) според кој членот кој го регулира прашањето за трошоците за превоз е избришан.

Образложение

Основниот суд во Делчево со пресудата Малв. П.бр. 363/2010 и Малв П.бр.55/2011 година тужбеното барање на тужителите Г. Б., З. К., и двајцата од с. Т., К. В., К. С., и двете од Д., М. М.од М. К., и Г. Р.од с. Т. со кое барале да се задолжи тужениот да плати на тужителите на име надомест за превоз од домот до работа и обратно и тоа за секој тужителот по периоди и износи поединечно наведени во изреката на побиваната одлука, со законска затезна камата по стапка согласно ЗВСЗК за секој поединечен месечен износ сметано од 15-ти во месецот за претходниот месец до 31.01.2010 година, а од 01.02.2010 година казнена камата во висина на референтната стапка на НБ на РМ, за секое полугодие важела на последниот ден на полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена со 8% поени до исплатата, како и да му ги надоместат трошоците по постапката за секој тужител посебно по износи наведени во изреката на побиваната одлука, го одбил во целост како неосновано.

Од ваквата пресуда останале незадоволни тужителите Г. Б., З. К., и двајцата од с. Т., К. В., К. С., и двете од Д. и М. М.од М. К., кои во навремен рок изјавиле жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, па предлагаат жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот поднел одговор на жалбата изјавена од тужителите со кој ги побива жалбените наводи на тужителите, па предлага жалбата да се одбие, а побивната пресуда потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите - тужителите Г. Б., З. К., и двајцата од с. Т., К. В., К. С., и двете од Д. и М. М.од М. К. да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука сторил суштествена повреда од чл. 343 ст. 2 т. 13 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, истата не противречи сама на себе си, ниту на причините дадени за пресудата. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителите за погрешна примена на материјалното право, ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Во фактичката состојба првостепениот суд утврдил дека на тужителите како вработени кај тужениот за спорниот временски период поконкретно наведен за секој од тужителите како во образложението на побиваната пресуда не им биле исплатени трошоците за превоз од домот до работа во поконкретно наведените износи за секој од нив како во образложението на пресудата, бидејќи за периодот после 01.01.2009 г. па наваму согласно Законот за плати трошките за превоз се влезени во бруто платата во износ од по 1.280,00ден. месечно за сите вработени, вклучително и за тужителите, без разлика дали патуваат или не, а според измените на ЗРО не е предвидена обврска на работодавачот да плаќа надоместок на трошките за превоз на работниците.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил и материјалното право.

По мислење на овој суд првостепениот суд правилно прифатил дека во конкретниот случај не постои законски основ за исплата на бараниот надомест од чл. 113 т. 2 од ЗРО за спорниот временски период за секој од тужителите поконкретно наведен како во образложението на побиваната пресуда, од причини што почнувајќи од месец јануари 2009 г. во Република Македонија се примени новиот концепт за исплата на бруто плата, а со воведувањето на концептот за исплата на бруто платата надоместоците за превоз до и од работа и за општествена исхрана се влезени во бруто платата. Со измените на ЗРО одредбите од чл. 113 т. 1 и 2 кои се однесуваат на трошоци за превоз до и од работа и за општествена исхрана се избришани, а трошоците за превоз до и од работа се избришани и со Колективниот договор за изменување и дополнување на Колективниот договор за здравствена дејност на РМ (Службен весник на РМ бр. 17/09).

Општиот Колективен договор за јавен сектор и тоа одредбата од чл. 21 ст. 1 т. 2 на која се повикува полномошникот на тужителите не

може да се примени за истите, бидејќи е спротивна на Законот за изменување и дополнување на Законот за плати со кој е воведен концептот на бруто плата кој се исплатува од 01.01.2009 г.

Од погоре изнесените причини и првостепениот суд правилно одлучил кога тужбеното барање на тужителите за исплата на надоместокот за превоз до и од работа за секој тужител по периоди и износи поединечно наведени во изреката на побиваната одлука, го одбил како неосновано.

АПЕЛАЦИОНЕН СУД ШТИП, - РОЖ 1513/11 од 16.12.2011
година.